

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**DN. DVRANDI|| à Sancto Portiano, in Senten=||tias
Theologicas Petri Lombardi|| Commentariorum libri||
quatuor.||**

Durandus <de Sancto Porciano>

Antverpiæ, 1567

Quæstio secunda. Vtrum conueniat aliquem adoptare in filium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72607)

8 HIS visis dicendum est ad quaestionem quod ista est simpliciter falsa Christus secundum quod homo est persona, quia implicatio importat causam inherentiæ prædicati cum subiecto quantum ad naturam per terminum implicationis importatam, nunc est ita quod natura importata per hoc nomen homo non est causa remota, vel propinqua quare cõperat Christo esse personam, ergo ista est falsa Christus secundum quod homo est persona. Maior patet ex his que sunt declarata. Minor de se manifesta est, ideo &c.

9 Ad primũ arg. dicendum quod licet Christus in quantum homo sit eiusdem nature cum ceteris hominibus, natura tamen humana in Christo nõ constituit proprium suppositũ sicut in aliis, unde alio modo Christus est habes naturam humanam, & ceteri homines, quia in aliis hominibus suppositũ habes & natura habita nõ differunt realiter, saltem sic quod suppositum constituitur per aliam naturam. Sed in Christo suppositũ habens naturam esse constitutum præcise per aliud quam sit humana natura, & ideo nõ conuenit ei in quantum homo est esse personam, sicut conuenit aliis hominibus.

10 Ad secundum dicendum quod persona nõ dicitur solum indiuiduam substantiam nature rationalis, sed completam per se subsistentem, & quia natura humana in Christo non est per se subsistens, quãuis sit indiuidua, ideo ratione eius non est persona, hoc autem denotatur per implicationem cum dicitur Christus secundum quod homo, est persona, quare illa est falsa.

11 Ad tertium dicendum quod maior posset negari, quia sicut natura humana nõ est in Christo ratio personalitatis sic nec diuina quæ est in omnibus personis communis. Vel cõcedatur, & dicitur tunc ad minorẽ per interemptionem, per eandem enim rationem ista est neganda Christus secundum quod homo est Deus & Christus secundum quod homo est persona: ut patet applicanti deductionem prius factam. Ad probationem cum dicitur quod Christus habet quod sit deus per gratiam vnionis, & hanc gratiam habet in quantum homo. Dicendum est quod natura humana per gratiam habuit ut vniretur persone diuinæ, & per hanc vnionem sequitur est verum esse dicere hominem deum, sed cum homo sit nomen suppositi habentis naturam humanam, & tale suppositum non præexistat gratiæ vnionis nõ est verum dicere quod Christus in quantum homo habuit gratiam vnionis. Ad aliam probationem cum dicitur quod Christus nõ est homo communis, sed iste homo singularis, & secundum quod iste homo est deus, ergo secundum quod homo. Dicendum quod nõ sequitur, quia reduplicatio facta circa inferius non oportet quod fiat circa superius, nõ enim sequitur Sortes, secundum quod est homo est risibilis, ergo secundum quod animal.

12 Vel concessa cõsequencia adhuc potest dici quod hæc est falsa Christus secundum quod iste homo est deus, quãuis quidam oppositũ sentiant dicentes quod ad hoc quod aliqua propositio sit per se vera, vel cum implicatione non oportet quod prædicatũ cõueniat subiecto secundum illud quod implicatur circa subiectũ. Sed sufficit quod cõueniat ei secundum aliquid eorũ, sicut ratiocinari cõpetit homini in quantum homo est, & tamen nõ cõpetit ei ratione corporis, sed ratione solius anime. Similiter in proposito cum dicitur iste homo demonstrato Christo implicatur duo, suppositum æternum ex vi demonstrationis & natura humana importata nomine hominis. Et ideo ad veritatem eius, ut videtur, sufficit quod alterũ, scilicet suppositum diuinũ sit ratio quare prædicatum conuenit subiecto, nec oportet quod natura humana sit eius ratio vel causa. Sed istud nõ videtur, quia hoc pronomen iste nõ demonstrat suppositum æternum, nisi quatenus importatur nomine hominis, ergo sic demonstrat: sicut ibi in nomine hominis importatur, sed ibi in ratione implicationis importatur formaliter, & non materialiter, hoc est, nõ secundum se, sed ut habens talem naturam quæ sit ratio conuenientiæ prædicati cum subiecto, ut dictũ fuit prius, ergo sic demonstratur, ergo nõ verificatur propositio nisi natura nomine hominis importata sit ratio quare esse deũ conueniat Christo, non est autem, ergo &c. Nec videtur quod alii dicunt quod non oportet prædicatum conuenire subiecto ratione omnium quæ implicantur, sed ratione vnus solum, quia cum dicitur Christus in quantum iste homo, &c. Pronomen demonstratiuum non est pars implicationis, sed demonstratio eius, & ideo oportet quod verificetur propositio ratione alicuius importati for-

maliter nomine hominis quod non est in proposito. Vel dicendum quod quãuis non oportet prædicatum inesse subiecto ratione cuiuslibet implicati absolute, tamen si implicatio cadit sub reduplicacione dicentis causam oportet quod prædicatũ conueniat subiecto ratione omnium implicatorum, ut in omnibus patet: unde sicut hæc est vera iste homo est persona non solum pro hominibus puris, sed pro Christo: ergo similiter si ista est falsa Christus secundum quod homo est persona, eadem ratione & hæc erit falsa Christus secundum quod iste homo est persona.

QVÆSTIO SECUNDA.

Vtrum conueniat deo aliquẽ adoptare in filium.

Thom. 3. q. 23. ar. 1. & 2.

Secundo quaeritur de adoptione. Vtrum cõueniat deo aliquẽ adoptare in filium. Et videtur quod non, quia adoptio dicitur introducta propter defectũ filiationis naturalis, sed in deo non est talis defectus, ergo deo nõ conuenit aliquẽ adoptare in filium.

2 Item nõ deo competeret aliquẽ adoptare in filium, aut hoc competeret alicui persone specialiter, aut toti trinitati cõmuniter, nõ alicui persone specialiter, quia actioes que sunt ad extra nõ possunt alicui persone singulari conuenire, adoptio autem est actio ad extra, quare &c.

3 Itẽ nec toti trinitati, quia in rebus humanis illi soli cõpetit adoptare qui potest filios generare, sed in diuinis toti trinitati non competit generare filium, ergo &c.

4 IN CONTRARIUM est quod dicitur Ephe. 1. Prædestinauit nos in adoptionem filiorum, in quo etiam manamus Abba patet.

5 RESPONSI O. Videnda sunt duo. Primum est cuius sit adoptare in diuinis. Secundum est cuius sit adoptari in creaturis.

6 Quantum ad primũ est præintelligendũ quod nomen adoptionis transferatur ab humanis ad diuina, omnes autem transferetes secundum aliquam similitudinem transferunt ut dicit Philof. in Topic. (nec ait secundum omnem) ideo inter adoptionem humanam & diuinam est aliqua similitudo, & aliqua dissimilitudo. Adoptio enim in humanis est extra, nec personam in filium, aut nepotem, aut deinceps legitima assumptio, & secundum hoc tria sunt in adoptione diuina & humana, & vnũ ex parte adoptantis, scilicet ex gratia assumat, vel adoptet. Aliud ex parte adoptati, scilicet quod sit ex nõ filio filius. Tertium ex parte effectus & finis, quia nõ habenti ius in successione hereditatis datur ius per adoptionem. Sunt & alia tria in adoptione humana. Primum est quod adoptans nõ est principium eiusdem adoptati. Secundum est, quod adoptatus ante adoptionem nõ erat in potestate adoptantis propter quod dicitur quod adoptio est assumptio extraneæ persone. Tertium est, quod adoptans nõ succedit in hereditatem adoptantis, nisi decedente adoptante.

7 Secundum hoc dicendum est quod toti trinitati cõuenit adoptare secundum rem quoad primas tres cõditiones, scilicet personis, quoad aliquam appropriationem, sed quantum ad tres vltimas nõ cõuenit. Primum patet, quia gratuita assumptio ad participationem hereditatis persone nõ habetis ius in hereditate est adoptio, sed talis assumptio creature fit ad tota trinitate, ergo tota trinitas adoptat creaturam. Maior patet ex dictis. Mi. declaratur, quia hereditas diuina est, per quam deus per seipsum est diues & beatus, sicut hereditas cuiuslibet est per quam ipse ditatur. Hęc autem hereditas diuina est fructio que seipso fruitur. Videtur de seipsum & amado, ad hanc autem nulla creatura potest pertinere ex naturalibus, nec habet ius ad hoc pertingendi ex cõditione suæ creationis, accipit autem hoc ius per gratiam quæ deus ei dat: ut hanc beatitudinem mereatur, & ad eandem attingat, secundum illud quod dicitur Ro. 8. Gratia dei vita æterna, quare &c. Et quia indiuisa sunt opera trinitatis, ideo toti trinitati indifferenter cõpetit adoptare creaturam, nihilominus tamen competit quibusdam personis, specialiter secundum appropriationem, patri quidem ut actori, filio ut exemplari, & aliquo modo ut agenti instrumentali. Sed spiritui sancto, ut imprimenti formale perfectionem per quam adoptamur in filios dei. Patri quidem ut actori, quia in humanis solius patris est adoptare, filio verò ut exemplari: quia filiationis naturalis secundum diuinam naturam, & adoptio secundum humanam est exemplar adoptantis no.